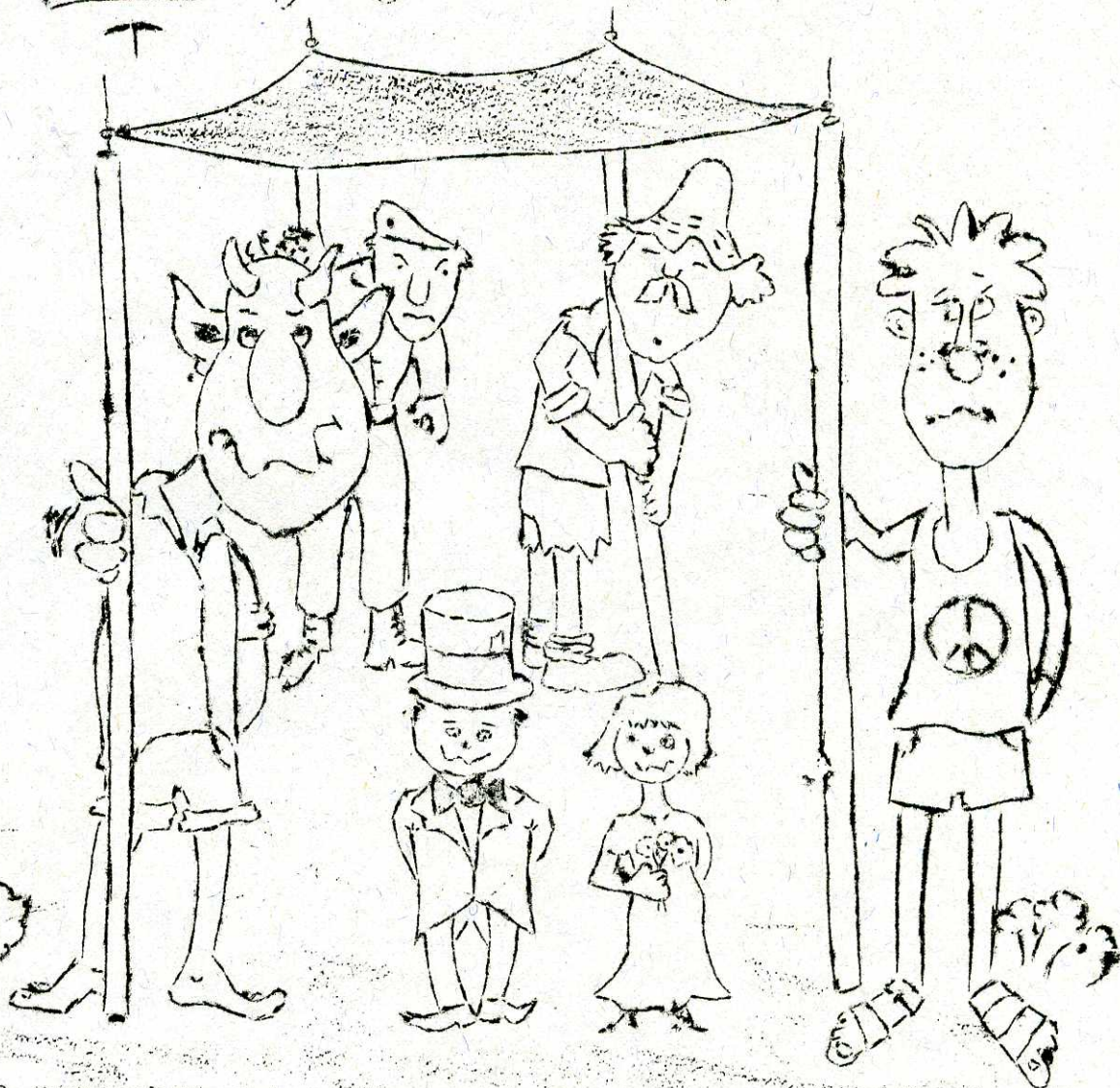

בית-מוטלה

(34)

גלילון מס. 350 לפנה"ס
 המליסד: יצא לחופשה
 התאריך: עוד יום

98587

סוטה יקר
לא להתחיל עם הטבע, הריחות המבשילים זה כמו לא להתחיל
עם הטבע, הריחות...
לא להתחיל עם זה, כמו להתחיל בלי בסיס איתן לכל דבר.
זה בלי קרקע מוצקה, בלי התחלה. ההתחלה זה הטבע סביב
אשר מתעורר בהדרגה קורם עליו עלים רעננים ירוקים
ופרחים. ההתחלה זה הבוקר! זה מזכיר לך שעוד יום עבר
שבוע שלף ויש אנשים:
יש אנשים שעולים ויורדים מתלבשים ויורדים
קמים, יורדים, חלילה.
עשב האדמה גלולת מרץ, ביחס מבצרים ככתוב
הם יוצאים ותוזרים וחלילה...
ביום בונים שחנות רוח, כלילה מאפילים אהלים
הם צוחקים ובוכים חליפות
עולים ויורדים על בגדים.

לא להתחיל עם הבוקר, זה כמו לקרוא תגר לתרנגול הקורא
לאור הראשון. זה לא לדעת על ציפורים המנהלות רומן על
גגון העץ החלוד.
הבוקר זה אבן. הדרך בצד הצפוני, ארבעות של שודשי עצים.
גדרות עצב התוחמות את הירק לבל יתריד את הרגליים
היחפות על המדרכה.
נגמר, אפשר להתחיל לחייך.....

קריאת עלון נעימה
המערכת.

מה נשמע ? אולי רדיו ? תקליט ? אפילו ווקמן...

חשבתם פעם שאולי הגיע התמך שאנחנו העיתון הממוסד, ואפילו יותר פופלרי מ"דברי הכפר", ראוי לשם אחר למדור הכי מבוקש בעתון. אז מהיום והלאה אנחנו קוראים למדור:

1. זה קרה + קישוט
2. טיפסוף
- 3.
4. נא למלא ולשלוח למערכת.

המשך שכר דירה נוספת בעכו בנוסף לדירת קייץ בנחניה. המעונינים יפנו ל... (המביץ יביץ)

המבשלת של החולה שוב בכותרת לאחר שהיא (גלן בודל) הבקיע את שער הנצחון לטוטנהם בגמר הגביע האנגלי.

מי שלא הוזמן לחתונה של אמנון יכול לגשת אליו. הוא תקוע עם ההזמנה של אשר הסנדלר ולא יודע מה לעשות עם המנות של הארוחה.

תבקשו מאדם מדר שיספר לכם את הבדיחה על הארנבת המיוחמת והשועל שלא רצה לתח לה את הגזר שלו...

אתם יודעים מה ההבדל בין הגורילות של משפחת קולינס ומשפחת המאירי ? הגורילות של משפחת קולינס מאהלפים (בדרך כלל)

חג שבועות : דורי הצליח לגנוב את ההצגה מסלן סטפ משגע. ומטי שוב חזרה הביתה עם שלל מכוונד. כצראה שאיזי יצטרך לסכול עוגות תפוחים לפחות עד ראש השנה שמונים ושבע!

אה, חרר, טרו, חה, חה, ברר (סליחה, פשוט איתמר שאל אותי אם אני בא למועדון צעירים ואמרחי שאני כותב לכל סוטה)

עיריח לקחה את משה - מרווין - רלף - גרשמן לת"א והכריחה אותו לאסוף את כל הכרטיסים ולשמור אותם למזכרת.

(המשך בעמוד הבא)

(המשך מעמוד קודם)

אל תדאגו לא שפחנו את מסיבת סיום סוף עונת הכדורסל 81-82. בבית של דייב דבולט היה נשף מסיבות (בלי בנות כמהבן) של כל "המי ומל" בכפר הנשיא. מעניין הדבר שרוב הפרצופים שם נראו שבוע לפני כן בחפלה של הפרדס אצל אנג'י (לח ולנסה) והיום שוב אותם חברה נוסעים לחפלה של סעיד בטובא. באמת מעניין....

הארוע השני בגודלו בחודש האחרון היה המסיבת רווקים של ג'ון הרמץ בלול מס. 9. לא אגזים אם אומר שהדבר הכי ממוסד ותרבותי שרץ שם היו הסרטים הכחולים (גילי ואבי עדיין לא מבינים מה הוא חיפש בין הרגליים שלה). לא אכנס לפרטים אבל מי שרצה להשתין או להקיא לא יצא החוצה. סם הגיע לגמר תחרות שחית בירה והודח בקלות על ידי מרק שגל אבוד המאירי למרות שמצב ההימורים היה בהחלט נגדו. ברוך נתפס עם קוקה קולה בתוך הבקבוק בירה שלו. יואל הכין סלט לארוע: וודקה עם וויסקי תבול בערק. אז כולט מבסוטים שטסה חזרה כי מיכי פשוט לא הצליח להשתלט על עצמו שם וכל הזמן נגס בסרט.

דרך אגב טסה חזרה.

הייתה חתונה (כבר משעמם) וחוף מאד מדר שבכלל לא הציג, וזה מה שאף אחד לא מביק, אז בסולט הערכה של כיתת ירדן, חרמון קיבלו +6.

בהזדמנות זו עורכי העיתון מודיעים בפעם האלף מאחלים וחמישים (לפני הספירה) שתפטיקו לפחד לכתוב, כולנו מבובלים קצת בראש וללא כיוון מוגדר לגמרי אז קדימה לשפוך את המחשבות על הנייר....

זהו זה, שבת שלום לכם סוטים מטפטים ותשתדלו להכנס לקבלת שבת השבוע הזה, כי כנראה שמי שמקריא מכין הפתעה.

שלכם, להתראות אחרל המילואים
גורג' נאי, גדי, רפי פ. אמנון - ליום
אחד, אלדר - סליחה הוא בצבא לא נורא.

ברגע האחרון!
לרונית נולד בן!
מזל טוב לכל בני המשפחה (ג'רי דייב יגאל ונבחרת הכדורגל של סקוטלנד)

1. השרות אמנם נמשך שלוש שנים אבל הוא איננו שרות צבאי ולכן לא חייבים "לצאת" הביתה כל שבוע.
2. לשבת בצד ימין-באמצע באוטובוס 963 (הצד הכי בטוח במקרה של תאונה).
3. לא לרשום כל מילה שהמרצה אומר - עדיף להקשיב.
4. אין צורך לציין בכל מקום שאתה קיבוצניק... הם יודעים!
5. לפני שאתה פותח את פיך ומרצה על דעותיך הפוליטיות - בדוק היטב סביב שמא עורב לך איש שרירים מ"קסטל".
6. אם את(ה) לא מחבב ערבים, דתיים, צ'חצ'חים (לא חשוב הסדר...) - ירושלים היא לא בשבילך!

אגב, הגנתי מאד מהלימודים ולמי שלא יודע יש לי כעת תואר ראשון בעבודה סוציאלית.

המשך בקרוב
יאיר דוארי

חלוקת סיגריות

מחר בחשע בלילה, מי שרוצה, עושים סיבוב בפעוטונים וגנים ומחפשים במגירות סיגריות שהמטפלות השאירו (ממציא השיטה המקורי זה דני חייט)

הם נמצאו! נמצאו!

כל המטבעות ועגילי הזהב שנשדדו על ידי הפירטים מאניית סחר של קפטן קוקי לפני מאה שנים. איפה? על האזניים של בני כיתת עפרית.

30

ה י ל ל מ ע ר ל צ י !

שלום לכולם. שלום ילדים ילדות, שלום מתנדבים מתנדבות, שלום לאנשי ההר והעמק, וכמובן שלום לגזע הארי - "בני המשק!" (משה ב"ח שווק). קודם כל רציתי לברך את דורית נמנוב על חזרתה למשק. הועדה רואה באור חיובי חזרת בניס/ בנות מחו"ל - כה לחי!

היתה מסיבה לפרדס - (סליחה, לכל המשק) וראו מיד שיש קשר הדוק בין האנשים: איזי דיבון... רענן טנא... דינה לוי... דני נמלי... אני לא רציתי לבוא, אבל אורן הזכיר לי שפעם עזרתי לו לצבוע צינור אחד בפרדס, אז מותר לי.

שאלה: מה הקשר בין תמיר שפרונג לאהוד המאירי?

- א. עץ השסק של איבן.
- ב. מגדל תחמיץ.
- ג. בית בלונד.
- ד. מתנדבת בפאב.

כל הפותר נכונה ייזכה במתנה צנועה - בובת אהבה לכל המשפחה.

שיר חמוד; חלקו מקורי, חלקו בכלל לא:

בשדה מוקשים טילתי
זה היה לפני שנה
אז עוד לא הבנתי
חשבתי שזו גינה
עומד אני כעת
על רגלי היחידה
ולא ילדים - טעיהם
אינני חסידה.

ובנימה אופטימית זו נעבור לענין הבא:

אתם יודעים מה היא האומץ? להכנס למרכולית ביום שבת בצהריים ולא לקחת סל. מישהו יכול להסביר לי את החגיון? מפורדים שיגנבו? הרי כל המערכת הקבוצית בנויה על המצפון האישי: עובדים יותר שעות כשצריך? מצפון אישי! לא לוקחים יתר על המידה חופש? מצפון אישי! לא עוברים את התקציב? מצפון אישי!

יש? אלה בתוכנו שיקחו דברים מהמרכולית בלי לשלם, הם אותם אנשים שלא יעשו את כל הדברים הנ"ל, נדע שהם כזוהי, נכיר אותם, ונשים אותם בקטגוריה מסוימת.

לכן - מספיק לעקוב אחרי כשאני מדדה לעבר מדף הסכונים...

** אמא - למה אבא כחול כהה?

שתוק ותמשיך לשחות.

לפקודתכם, ת מ י ר.

ל ה י ו ת ש ם . . . ?
 = = = = =

שקעתי לתהום עמוקה עמוקה, צף בעולם אחר, עולם שכולו שחור ולבן, עולם מלא טוב ורע, מלא ריקנות מלאה, כאילו הכל נמצא בו, אך כלום לא נראה.. ניסיתי להתמצא בעזרת המפה שהיתה בידי והמצפן שקבלתי מתנה מהורי ביום הולדתי החמישי, אל לשווא, לא הכרתי דבר: לא את המראות המוזרים של המרחבים האין-סופיים, שהסתרעו מכל עבר ולא את הריחות ושאר הגירויים שמיד השתחלו ועלו באפי ובשאר הנקבוביות שבגופי.

שקט מחריש אזניים שרר במרחבים ורק קול דקיק. שהלך וגבר כאילו התקרב אלי, נשמע מאחד הכוונים הבלתי מזוהים. רוח קלה הגיחה אלי מכיוון הקול, וככל שגבר הקול, הלכה וחזקה הרוח. והרוח חזקה וחזקה, ופתאום, בגל אדיר, העיפה אותי ממקומי ונשאה אותי במערבולת אדירה אל תוכה. אבדתי את הכרתי... וכשכבתי חשתי כיצד עולמי סוגר עלי, הולך וצר, כאילו מתכווץ לגליל צר, מנהרה. צמרמורת עבויה בי... אימצתי את זכרוני וניסתי להזכר היכן אני נמצא, אך זכרוני בגד בי - לא זכרתי דבר... אפילו לא זכרתי מהיכן הגעתי הנה... וככל שיותר ניסיתי לחשוב, יותר שקעתי ויותר התבלבלתי...

לפתע פתאום הגיחה מקצה המנהרה נקודת אור קטנה, נקודת אור בהירה וחדה... "ניצלתי" צרחתי לעצמי מרוב אושר, "הידד, ניצלתי"...

אך לא דובים ולא יער, הנקודה הלכה והתרחקה וכל מה שנותר היה ההד שהתגלגל ולעג "ניצלתי... ניצלתי... ניצלתי."

ג ר ש ו ן

כ מ ו ש י ר ש ל ד ו ד ו / ש ר ו ן
 * * * * *

קניתי גלויה עם מלאכים.
 מה זאת אומרת?
 טיש לי הצתה מאוחרת?
 שיכול להיות אחרת?
 שהתקווה לעולם נשארת?
 מה זאת אומרת?
 סתם ככה באמצע היום
 אדם לא קונה גלויה
 עם מלאכים.

הוא אולי יקנה סרט אדום
 באמצע היום,
 אולי אפילו יחלום
 אבל מלאכים של גלויות?
 סתם כך?
 לא יכול להיות!
 אם כאלה פני הדברים
 משמע באים ימים רעים
 וצריך להתכונן: (חושו, חושו אחים)
 לקנות גלויות עם מלאכים....

1

היא מקדימה פני בתפאורה קודרת של עננים שחורים והיבטים פוליטיים. למרות העננים, פניה כאילו התעוררו לחיים חדשים, צובעים את הבתים האפורים והארוכות תלבושת חג.

רק פקחתי עיני אחרי החושך התמידי בתוך המנהרות האפלות וכבר עמדו חיי בסכנה מתמדת. חיפושית שחורה נכנסת לרחוב במהירות מסחררת, מצד שמאל דווקא, בניגוד לכל חוקי הטבע וההגיון הקר של בני אנוש, זורקת אותי חזרה אל המדרכה. ביאוש נאחזתי ברגע האחרון בתמרור עצור המוצב בגאווה בצד הדרך, בעל צבע אדום בין-לאומי, זועק לשמים כוונותיו. בעל בריתה של החיפושית שולף ראש צהוב מתוך קרביה ושיניים עוד יותר, משחרר קללה עסיסית, אחר כך הילוך גבוה יותר. נעלם.

כותרות העיתונים זועקות מלחמה, זועקות נקמה! זאת שיחת העיר בתחנות הרכבת, בתוך בארים אפלים ברחובות על ברזלי אבן הפינה - תמרור העצור של החיפושיות.

בבתי הקולנוע, בכל מקום. לבנים, שחורים, צהובים וישראלים, כולם דנים בחדשות הטריות.

- לונדון מתעוררת לחיים חדשים!

ברחובות אני רואה פתאום הרבה חיילים, הם מסתובבים מצוחצחים ומבריקים. גאות המלכה. החיילים הופכים עליה לרגל לוחצים ידי העוברים ושבים ברחוב.

משהו כאן צורם לי, משהו לא ברור עד כדי תסכול: ההגיון הקר אומר שאם יש מלחמה יש גם חיילים. כותרות העיתונים מבקשות את זה! צורם לי - בעבר לא ראיתי כאן חיילים בכמויות כאלו. אולי לפעמים בוגרי אקדמיה צבאית. אבל חיילים ממש - זה לא, אף פעם....

נכון, בארץ שלנו יש הרבה חיילים, ברחובות תמיד תראה אותם בכל פינה, דבקים בתחנות האוטובוס, בטרמפיאדות, ע"י דוכני הפלאפל.

אבל, וזאת הנקודה: בזמן המלחמה לא תראה אותם, אף לא אחד ברחובות. במלחמה הם נמצאים בחזית, נלחמים למען הארץ שלהם, למען משפחותיהם. וכאן - חיילים, רחובות, מלחמה. תגידו, אני צריך להוסיף בכלל?!

כיכר פיקאדילי - ערב יום ראשון!

תמיד מוצא עצמי צועד דווקא לשם. כח משיכה סמוי ולא ברור המוביל צעדי אל בתי העסק הרבים, אל העשן התמידי והאנשים בגילופין. אני סולד מהאנשים האלו, מהתלבושות והאביזרים המקשטים אותם. תמיד אוהב מוזאונים, קונצרטים או פארקים סולידיים, ולמרות הכל מדי ביקור מוצא דרכי הישר לעבר רובעי הסוהו. משהו מרתק יש כאן - תערובת של חנויות זימה ומסעדות מפוארות, אנשים מכל הצבעים: שחורים, לבנים, צהובים וישראלים. תיירים מכל קצוות העולם הבאים לראות שום דבר, כי לא קורה כאן דבר. זהו חיקוי זול של המבורג או אמסטרדם. חיקוי זול של תרבות שכה רחוקה מהאנגלים. תן להם את הבירה שלהם וישקעו בתוך עצמם. תן להם את משחקי הכדורגל ויצאו מגדרם. תן להם קצת מלחמות כדי לטפוח על השכם.

אבל זה, זה לא בשבילם. הם לבנים מדי כדי שיוכלו להסתיר את הבושה למול חלון הראווה.

...ולמרות הכל אני נמשך לשם. כולנו לבנים, שחורים... מסתבר שכולנו דומים. מגדל בכל - פאר יצירותיו של האלוהים!

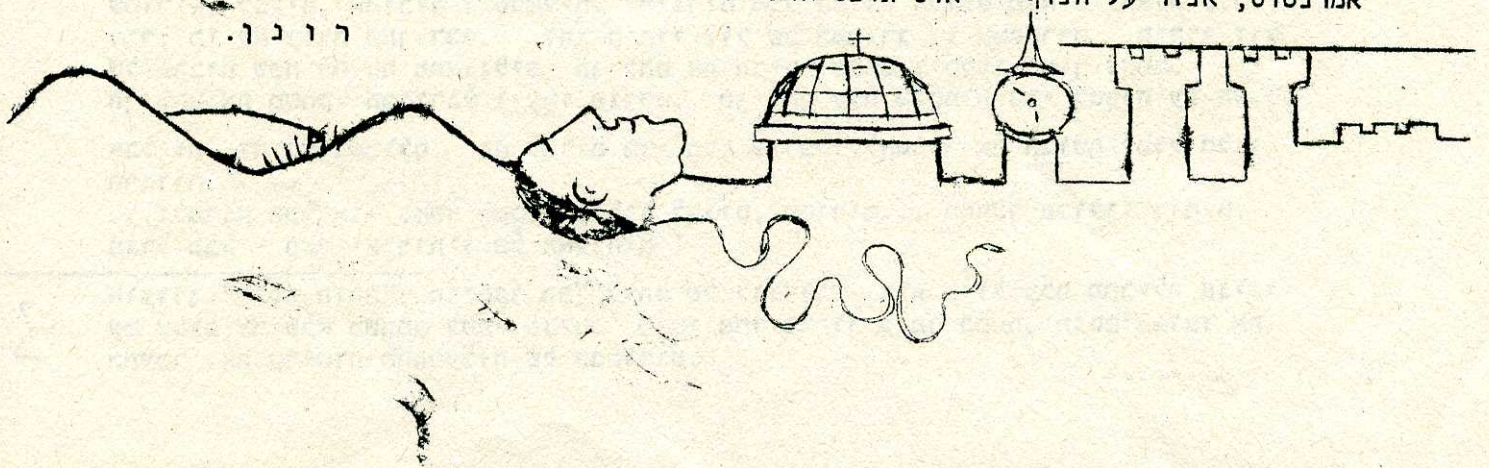
מועדון "כנפי הזהב", הדיסקו הכי לוהט של לונדון. דלת ברזל עבה מקבילה פנינו עם אשנב צר שלא משתמע לשתי פנים. כושי אחד בריון עומד בפתח, חוסם בגופו את המעבר ואת קריאות ההתפעלות של הבחורות.

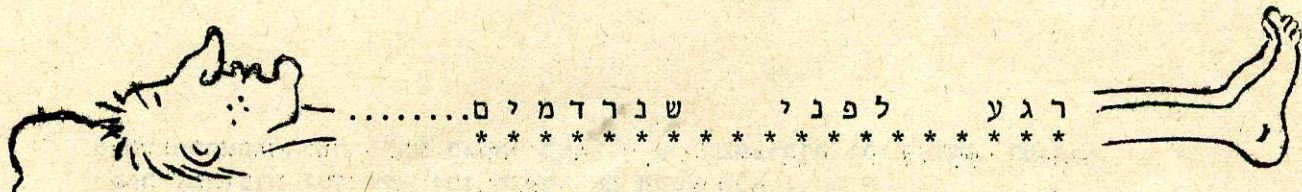
.../...

3

לגופו חולצה עם שני כפתורים פתוחים שלא משתמעים....
את האמת להגיד לכם, סחבו אותי לכאן: בוא תראה משהו חדש אמרו ידידי, משהו שאפילו אותך יוציא מגדרך, (עמדו על אופיי במהרה).
אחרי שעברנו בדיקה קפדנית ביותר (אין לי מושג מדוע) עשינו דרכנו פנימה.
חושך מסתורי מקביל פנינו ושקט מיצרים. עוד כמה מטרים ואנחנו מוצאים עצמנו לפני דלת נוספת לא פחות עבה ולא פחות כושי עומד לצידה.
... ואז נפתחת הדלת משחררת את כל הרעש ואל כל האור שבעולם. אח כל הטרור שיכול אדם לדמיין לעצמו. אני אומר לעצמי (גם אם אצק לא ישמעו אותי. אפילו לא המתים), שאם בנו מקום כזה עם קירות כה עבים ודלתות משוריינות, זה חייב להיות משהו מיוחד הבילוי היום. מנגד נגלה לעיני אולם ענק עליו פרוסות במות בכל המצבים האפשריים שיד אדם משגת. עליהם רבותי, עליהם מונחים היצורים הכי יפים שראיתי מעודי. בחורות שנלקחו מהמגזינים. בחורות שכל אחד מאיתנו היה משתוקק פעם אחת בחייו לאחוז, כאלה המוציאות אותך מדעתך.
הרגשתי איך הראש מסתחרר ואיך האברים מתאבנים למול ההפתעה. בלונדון שיהיה מקום כזה - הפתעה נעימה שתהפוך בהמשך לסיוט הוליוודי! הקדמנו קצת ולכן לחץ האנשים היה עדיין די דליל - כמה אלפים בלבד.
אחרי המשקה הראשון שעוזר לי להכנס לאוירה מתחיל לחשוב איך לקטוף את הפירות האלו דבר שהתחמקתי לעשות בעבר במטע.
פתאום אני חושב: השעה אחת עשרה בלילה, יום ראשון בקיבוץ. מה עושים עכשיו החברים, כיצד מבליים ומעבירים את הזמן, האם כבר סגרו את היום שלהם? בכלל, מה מוביל אותי להזכר באנשים האלו דווקא עכשיו, בתוך פורקן היצרים, בתוך מגוון הצבעים והרעש סביב. כיצד אפשר בכלל להתנתק מכל זה, המחשבות מרחיקות לכת מרחק ארבעת אלפים ק"מ, קורעות את המהירות הקול. אין תשובה - הנחירות קורעות את דממת הלילה!
השעה אחת אחרי חצות, עדיין לוטשים מבטים רעבים סביב. המקום כבר מלא מפה לפה, אולי יותר אנשים מאשר קילומטרים לארץ.
צפיפות איננה סוגרת עלינו בהתמדה, אין ברירה, אלא להדחק לאחת הפינות. מחפשים אויר לנשימה. המוזיקה הופכת צורמנית, תוקפת אותנו גלים גלים כמו עדת דבורים רעבה. אני נהנק, מרגיש איך הרגלים מאבדות קרגע מוצקה. חשבתי תמיד שאמות במלחמה! וראיתי את הכדור הפויטי שלי כבר אלפי פעמים. שיחזרתי לעצמי רגע זה לעיתים קרובות. הייתי מוכן לזה. מילא, אמרתי לעצמי - תמיד אמות כגיבור.
אבל, דוקא כאן בגולה ובכלל לא תכננתי את הערב הזה, הוא בא בהפתעה. הנה אני נופל, נגמר.....
להתראות לכולם, חברים, חברות, סוטים סוטים.
הראש נחבט ברצפה צלצול אדיר מחריש אזניים.....
אני מתעורר. מציץ בשעון הטורדן, דוחף אותו עמוק תחת לכרית. השעה ארבע בבוקר, יום שני, זמן ללכת לעבוד.
אמרנטוס, אנזר על הנוף - יאוש תופס אותי!

רונן.

רגע לפני שנרדמים

** רבותי, דב גולדשטיין מכר את העסק, זה פשוט לא נתפס! אין יותר גולדשטיין, חיילים שמגיעים מאוחר ביום שישי לא יוכלו להתקשר, ולא יהיה מי שיגיד להם ששינו את המספר, כבר לא יהיו שיחות בסגנון: "דב, אני רוצה פיתה אחת בלי חמוצים". ותשובתו: "כן, כן, שתי פיתות עם חמוצים כבר בדרך... בבקשה? כן, כן... סליחה? בבקשה בלי חריף? כן, כן, אחד חריף כבר מגיע!". איזה בן אדם, יאללה!

** אהוד ואנוכי יצאנו לעשות מספר שבועות בשרותים, ואנג'ל אומר שמאז השיחות בפרדס התדרדרו לגמרי, והיום אפילו מדברים קצת על טפטוף, מספר מיכלים לדונס, לוח כלים, טרקטורים... מי יודע? אולי עוד נשמע שכבר לא עוצרים בראש פינה לשתות בירה ולאכול גלידה....

** (קטע רציני): ואנחנו, אנחנו הקיבוצניקים נמשיך לאכול שתי ביצים לארוחת בוקר, כמבון שמנת ודייסה, ואחרי צ'נשק טניס כשלפני זה "טבילה בבריכה", והחוצפנים שביננו יקבלו פתק לאיזו תורנות של שעה בחג ויקללו את הסדרן, את המשק ואת האידינט שאחראי על הפתקים האלה. "זאת טעות, לא יכול להיות, רק לפני חודשים עשיתי...". אתם מבינים?!

** היתה שיחה ביום שבת, הערבים, טוהר הנשק, שטחים וכו'. ניסיתי שלוש פעמים היום לכתוב מאמר על הנושא הזה ולא כל כך יצא לי. נראה כמו סלט של סטירות, או מן חצאי רעיונות... אז חברה, קצת בקיצור ובדילור כמו "על כוס קפה", בפעם הבאה שיוצא לכם להיות במחסום ועוצר איזה אחמד כזה, אני לא יודע מה עושה הבן שלו בשעות הפנאי, אולי שורף צמיגים בעזה, אולי מכין מטעני נפץ בחברון, אבל כשבאים לבקש ממנו שיראה תעודות, חשוב להגיד בבקשה, ולדאוג שהקנה של הרובה לא יהיה מכוון לו בין העיניים... כמו כן, מי בינינו שב"שטחים הכבושים", אם בטיול או צבא או סתם אוסף עתיקות, נוסח דלין (ז"ל), אחרי שמפילים את האבן העליונה בטרסה, אפשר לחזיר אותה למקום, כמו כן להזהר לא לשבור ענפים במטעי התאנים שלהם, ובכלל - אולי אנחנו בכלל לא צריכים להיות שם... נכון?

** חינוך ילדים בכפר הנשיא, מה זה? ילד אומר יותר משלוש פעמים ביום את המילה פי פיץ שולחים אותו לאילת השחר, ל"חינוך מיוחד". במידה והוא לא ישן בצהריים, סימן שהוא חייב לקחת כדורי הרגעה, לא מסוגל לאייר סוס עד כיתה ד', ישר לגבעת-חיים. בקיצור, רק משפט אחד מפורסם יכול להסביר את זה טוב, וזה גם נאמר כשהמסיונרים של אסט פטו על ילדי המשק: "Hey, teachers, leave our kids alone."

*** (קטע רציני שוב) - אתם יודעים מה זה בן משק? אתם יודעים מה מקור העוצמה אחורי תואר זה? אני אגיד לכם. זה לא רוחב הכתפיים שלו, או סטילל הלבוש שלו, או אפילו זוית הסיגריה בפה שלו. זו ההרגשה של להסתובב בקיבוץ לפוש על המדרכה חבר משק או חברה, שמתישו גידלו אותך, הלבישו אותך, השכיבו אותך לישון, או אולי עלו ארצה עם הורייך, זה לא משנה. אבל, כל אחד מאלה מסתכל עליך כאל בן שלו, אכפת להם ממך. הם דואגים לשלומך. בצורה זו או אחרת אתה גם שייך להם.

רבותי, אני רוצה להגיד לכם, זו הרגשה גדולה.

זהו זה, אני מקווה שנהנתם, צחקתם, כעסתם, בכיתם, ואולי אפילו התעטשתם בקריאת המאמר. שתהיה לכם שבת בכיף אורן.

לאחר שקראתי הרבה ב"כל סוטה" האחרון על המתנדבות ובני משק, דפדפתי בספר זכרונות ישן שלי ובו מצאתי את הקטע הבא :

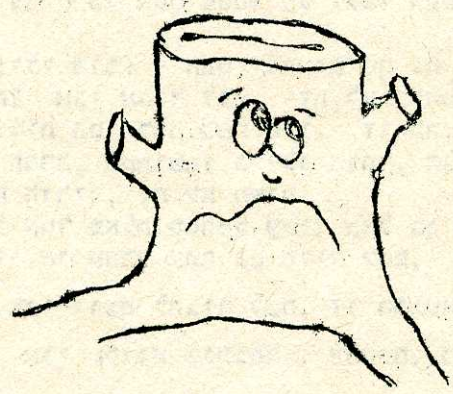
את יפה ומושכת יפתי
 לך זר שושנים אביא יפתי
 בשבילך אעשה הכל יפתי
 אני גאה בך עד מאד יפתי
 אך אל תשכחי יפתי, אלה חיי שלי,
 ויש עוד יפות וטובות כמוך,
 יפתי... * * * *

וזה סתם בלי קשר

למעלה מסתכלים עלינו
 למטה מחכים לנו
 היא באמצע נחנקת
 אוכלת וחיה את הזמנים
 מקבלת, צועקת מבפנים.
 הכל שקט בחוץ ואדיש
 הכל נורא מושלם ועדיף
 הריקנות הורסת את הקיבה
 את הקצב לתפוס פיספסה
 אוכלת, עובדת, ישנה
 חולמת שלוקחים אותה למעלה....
 רגע... גזר הדין נדחה !

יושב לו כבד מתחת ללב

שנים ישב שם והיה מבסוט,
 הכל היה כמו שצריך.
 קיבל את היסודות החיוניים
 ולמד הרבה מהחיים.
 עד שיום אחד טיפה בקודקודו
 וכאב חזק מפחיד, אויר לא מגיע,
 הכל משתבש...
 מביט מעליו, הלב מתפקע,
 וטיפות דם נוטפות מן הסדק,
 "למה הוא לא צועק?" - שואל הכבד
 "למה לי כואב?"
 "די מספיק" - מתחיל הוא לצעוק
 אל הלב.
 והלב את מילותיו האחרונות אומר -
 "אני אפילו לא יודע"
 ומתאבד.

אלינוע

וידויה של נאנסת

אז ככה: מבחוץ הרעש היה מחריש אוזניים, משהו בין צריחות לנהמות גלי עד גבה גלי.

מלווין הזהיר אותי כבר בחוץ שדמי בראשי אם אני נכנסת - יען כי אני האשה היחידה בסביבה. החלטתי להסתכן - מה כבר יכול להיות כ"ב נורא בקבוצת גברים, נאים, צעירים ומחוקים - כולם אזרחי כפר הנשיא.

נכנסתי. טוב - לא התנפלו עלי, ולא ניסו לאנוס אותי - עבדתי עליכם.

אבל דוד אלמן (שיכור?) סגר את הדלת מאחרי, הניח עלי יד אבהית ו... הציע לי בירה. אני לא יודעת למה - אבל הוא בשום אופן לא קלט שאני לא שותה בירה.

מבעד למוסיקה הרועשת עדיין נשמעו הנהמות צווחות (גלי עד גבה גלי). אחרי איפוף עיניים קצר התברר המקור: זוג גברים (?) במרצז מעגל מתחרים בשתיית בירה - בסך הכל! פה נגמרה ה"פאן" - הגבר שבתבורה (איציק בנדר) בא להודיע לי שהכניסה לנשים אסורה. אז הלכתי הביתה.

מה פתאום!! הלכתי לראות איזה כיבוד יש. בוטנים, כריספס, בירה ומיץ - זהו.

חוסר מקוריות משוע.

טוב - למי שלא חפס עד עכשיו - מדובר במסיבת רווקים של ג'וני המרץ.

טעות - עוד לפני שניגשתי לראות איזה כיבוד יש, יואל שיכור כלוט הבחין בי נשענת על הדלת (אז עוד הייתי זהירה). בצורה ספונטאנית - מאורגנת אסף סביבו כמה מהיצורים האלו נוטפי הבירה לקרוא לעברי קריאות בוז. משום מה זה הצחיק אותי עד מוות. אחרי שפרק מהלב אף מה שהציק לו הוא התפנה למשחק החביב עליו -

ניעור הבקבוק והשפצת בירה לכל הכיוונים. את זה הוא עשה בעזרתו האדיבה של מיכה.

עוד כמה קרקורטים, צווחות, (נהמות, סביב בולעי בירה שונים וה"אקשן" מתחיל:

סרטים כחולים, האטרקציה היתה פס הקול המלווה, זה הלך בערך ככה:

מוזיקה רומנטית עד שמאלצית, קול של בחורה שאומרת בקול סקסי להחריד: (ובאמת

החריד) אתה מכאיב לי מאוד - כפול 5,4 פעמים, וחוזר חלילה. פס הקול נשאר

קבוע לכל אורך הסרט: כשהוא מדבר, כשהיא יושבת במשרד לבדה וגם לאורך כל

הקטעים שהסרט נעצר, נקרע, נתקע, נשרף. למען האמת - הקטעים האלו היו הרוב,

מה ראו שם? לא הצלחתי לראות: אבי בן אבי שעמד לפני נשען פעם על מאיר ופעם

על גילי - מקפיד להסתיר לי בצורה שווה מכל צד.

כמו בכל סרט טוב - גם כאן לא חסרו הערות ביניים שלהפתעתי הרבה לא היו

מתחת לחגורה - אולי כי הכדחנים העיקורים היו ג'נטלמנים אנגליים בלבבם:

אלק ומוסי.

זהו אחרי הרבה שרוף, תקוע, קרוע, וכמה בדיחות טובות, התקפלתי.

זה בהחלט הספיק.

וכל זה סופר לספק סקרנות של אלה שלמחרת בבוקר חיפשו את החבורות הכחולות

ואת השריטות העמוקות על הגב.

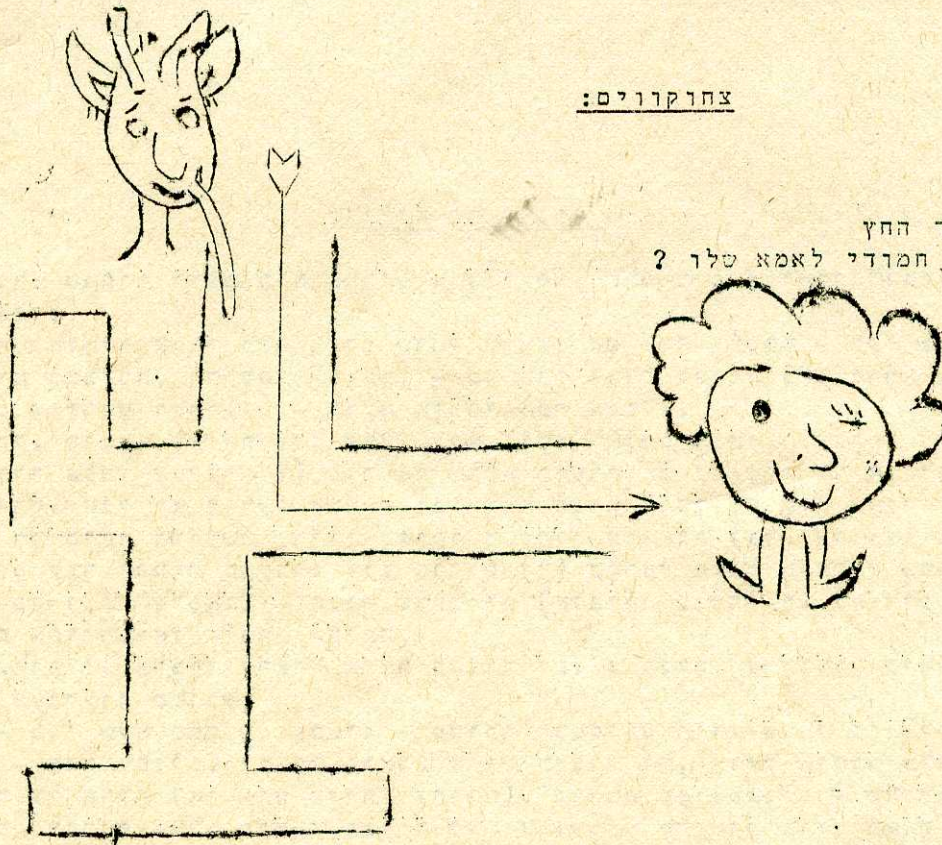
שלום! שרוך שלום!

שלום!

צחוקונים:

חידה:

באם חלכו לאורך החץ
האם יגיע אודי חמודי לאמא שלו ?

חידה:

מה אנהבים האנגלים לאכול כמנה עיקרית בתנופת המלחמה ?

חשובה: **PORK LAND + PALS PALS**

את החשובות אין לשלוח לשום מקום. הם לא מעניינים אף אחד ולא מצחיקים עוד יותר.

מספר השיאים של גינניס:

לפני חודש שבר איל כץ את השיא האישי שלו כנפוח בלונים.
מהנחיר השמאלי הנציא אחד בנפח שני קוב!! (רק חבל שזה קרה בחדר אוכל מעל המרק שלי).

שבץ נא (בפקודה)

- מאונך
1. הבית של שלומית (ובובקה)
 3. עם של בתולים ובתולות

- מאונך
2. פיס בעברית
 3. מילה כמו יין (יין)
 6. החיפך של אין
 7. האוסו של אייבן

7	€			3		2	1

...את שמו